

Ekrem İmamoğlu'nun Tutuklanması, Rejimin Saldırıları ve İzlenilmesi Gereken Yol

19 Mart günü “yolsuzluk ve terör” suçlamalarıyla göz altına alınan Ekrem İmamoğlu, 23 Mart pazar günü “yolsuzluk” yaptığı ve “kaçma” tehlikesi olduğu gerekçesiyle tutuklanarak Silivri Cezaevine gönderildi. Böylece, bu ülkenin bir sonraki seçimlerde Cumhurbaşkanı olma ihtimali olan İmamoğlu, rejim tarafından şimdilik ekarte edilmiş gibi görünüyor.

27 Mart 2025

Rejimin saldırılarının nedenleri

Aksa Tufanı sonrasında bölgedeki gelişmeler ışığında “iç cepheyi tahkim etmek” için ortaya çıkan rejim güçleri, Ortadoğu'daki kartların yeniden karılması durumunda oldukça kritik olduğunu zaten vurgulamışlardı. Bu minvalde CHP'yle “müzakere” ve ardından Kürt hareketiyle girilen “yeni süreç”, Türk hakim sınıflarının çıkarlarını savunabilmek açısından birer ihtiyaç olarak ortaya çıkmıştır.

AKP açısından en az TC'nin geleceği kadar önemli olan şey, 2016'dan beri konsolide ettikleri İslamcı Türkçü faşist rejimin devamlılığı olduğu kesindir. Erdoğan'ın ilmik ilmik ördüğü bu rejim şayet devam etmezse, İslamcı kesimlerin şimdiye kadar inşa ettikleri her şey boşluğa düşebilir ve süreç tersine dönebilir. O yüzden, mevcut dünya arenası içinde hakim sınıflar arasındaki “Türkiye'nin geleceği” tartışması aynı zamanda rejimin niteliğinin ne olacağı tartışmasıdır.

Erdoğan 2023 seçimlerini kazanabilmiş, ama “zaferi” aslında çok büyük bir fark yaratmamıştı. Esasta Erdoğan karşıtı

cephenin, bu rejimden rahatsızlık duyanlarla birleşmesi yerine daha fazla İslamcı kanadın tabanına oynama durumu, Millet İttifakı'nın yenilgisinin temel nedenlerinden biriydi. CHP bu yenilginin ardından bir "bağırsak temizliği" yaparak, 31 Mart yerel yönetim seçimlerinde "Türkiye İttifakı" adı altında, her bir yerelde özgün ittifaklar oluşturarak birinci parti olamayı başardı ve AKP'ye son yılların en büyük yenilgisini yaşattı. Seçim sürecinde Erdoğan her ne kadar kurmay kadrosu, bakanları ve milletvekilleri ile İstanbul'u üs belirlemelerine rağmen İmamoğlu AKP adayına büyük bir yenilgi yaşattı. Ve böylece İmamoğlu, Erdoğan'ı dört defa yenen lider olarak ön plana çıktı ve daha güçlü olarak CHP'nin cumhurbaşkanı adayı olarak ismi zikredilmeye başladı.

Yapılan tüm anketlerde İmamoğlu'nun Erdoğan'a tur bindirmesi, rejimin dikkatlerini daha fazla İstanbul'a odaklanmasına neden oldu. Bunun temel nedeni sadece "büyük ekonomik gelir" olarak İstanbul belediyesinin kayyum yoluyla tekrardan alınması değil -ki bu da önemlidir-, bir sonraki cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde kazanma ihtimali olası rakiplerin elemine edilmesidir. Rejim ilk aşamada çevre belediyelere kayyum atamaya başlamış, CHP'nin işleri sadece birkaç mitingle geçiştirmesi sonrasında, Ekrem İmamoğlu'na ve onun yakın çalışma arkadaşlarına operasyon çekip, hapse attırmıştır. Rejim hem İmamoğlu'nu tutuklayıp hem de İstanbul'a kayyum atamamıştır, Türkiye genelinde kopup gelen öfkeyi dizginlemek için böylesi bir yöntem izlemiş olabilir. Ama kesin olan şu ki, şayet CHP Rejimin işleyişini felç edecek olan tek yolu yani sürekliliği sağlanmış halk saferberliğinin önünde durduğu müddetçe, Erdoğan tüm zorluklarına rağmen, bu süreçten bir başarı ile çıkacağı kesindir.

Rejim bu saldırılarıyla birden fazla şeyi ön görüyor: İmamoğlu'nun ekarte edilmesi; CHP'nin Kürtlerle olan "taban ittifakı" ya da "kent uzlaşısını", böl-parçala-yönet ile durdurmak ya da en kötü ihtimalle tahrip etmek; CHP'ye çekilen operasyonla nispeten "sosyal demokratik" kadroları

hedefleyerek, Türkçü faşistleri dizginlerinden boşandırmak ve CHP'yi daha fazla sağa çekerek, hem ilerici güçlerle hem de Kürt kitlesiyle CHP'nin arasına keskin duvarlar örmek.

Rejimi ne durdurabilir ve neden CHP bunu gerçekleştiremez

Rejimin genel saldırganlığı toplumsal kesimleri aşmış ve burjuvazinin Kemalist kesimlerini hedef haline getirmiştir. Mesele sadece iki burjuva kliği arasındaki “alışageldik” bir mücadelenin ötesinde, bir burjuva kanadın kendi iktidarını sürdürebilmek için, burjuvazinin “muhalif” kanadı da dahil olmak üzere, toplumun tüm kesimlerini şeytanileştirmesi ve buradan çıkardığı “meşrulukla” iktidar aygıtının baskı araçları ile -hukuk, bürokrasi, polis, asker vb- topyekûn saldırganlık boyutuna geçmesidir. Şayet bu ülkenin kurucu partisi olan CHP'ye kayyum atamak gündeme gelmişse, bu bariz bir şekilde hakim sınıflar arasındaki “tutkalın” tutmadığı, parçalanmışlığın bir yarılmaya doğru gittiği anlama gelir.

Bununla birlikte CHP -sözde sosyal demokratik olan ama aslında bu ülkenin hakim sınıflarının “sol” kanadı- mevcut rejim aralarındaki keskin çelişkilere rağmen şeyleri sonuna kadar zorlamaya ve rejimi bütünlüklü bir şekilde sıkıştırmaya yönelik bir girişimde bulunmayacaktır. Daha önceden de söylediğimiz üzere, CHP halk kitlelerinin sokağa inmesinden daha fazla kokmaktadır. Halkın -özellikle öğrenci gençliğin- sokak eylemlerindeki inisiyatifli yükselişini “meydanlara” sıkıştırma ve sürekli olarak “seçimle hesap sorma”nın ötesine geçmeyecektir. Çünkü şayet halk kitleleri anti-demokratik uygulamalar karşısında sokak eylemleriyle birlikte topyekûn direnişe geçerse, bu CHP'yi de var eden sistemin sorgulanması ve işlerin hiç istemediği bir yana doğru gitmesine olanak sağlayabilir. Ve yine şayet insanlar temel demokratik hakların sokak yoluyla alınabildiğini keşfeder ve bunu içselleştirirler ise böylesi bir atmosfer devrimci fikirlerin de yaygınlaşmasına ve kök salmasına vesile olur. İster Kemalist

isterse İslamcı olsun, hiçbir hakim sınıf kanadı, halk kitlelerinin kendi inisiyatifi temelinde gayrı meşruluğa karşı sürekli seferberliğini kabul edemez. Çünkü böylesi bir durum sistemin işleyişini felce uğratar.

Ekrem İmamoğlu'nun cumhurbaşkanlığı için 15 milyona yakın insan hiçte zorunlu olmadıkları bir seçim için sandığa gitmiştir. Bu ülkede her 6 kişiden biri, bu rejimin artık gitmesi gerektiği düşüncesiyle seferber olmuştur. Evet bu kitleler CHP'nin motor gücü olduğu "muhalif" parametreler tarafından sınırlanmakta ve geriye doğru çekilmektedir. Bununla birlikte toplumun ezici çoğunluğu bu rejimin caniyane suçları karşısında "artık yeter" diyerek bir eşiği aşmış durumdadır. Halk kitlelerinin öfke dalgaları öyle bir boyut almıştır ki CHP'nin ördüğü bentleri de bazı boyutlarıyla aşar duruma gelmiştir. Şüphesiz bu kitleler homojen değil ve içerisinde Kürt düşmanı Türkçü faşistlerden gerici patriarkal ideolojiyi açıkça savunan insanlar da bulunmaktadır. Devrimci kitlelerin zayıflığından dolayı bu gerici unsurlar son birkaç eylemde daha fazla "inisiyatif" almış olsalar bile yine de bu eylemlere katılan insanların ezici bir çoğunluğu mevcut rejimin temsil ettiği birçok şeyden nefret etmekte ve bunlardan geri dönmemesine kurtulmak istemektedir.

Bu saldırılar birinci derecede CHP'yi hedef almış olmakla birlikte esas olarak toplum üzerinde demir bir perde örmeyi hedeflemektedir. Teokratik faşist rejim, burjuvazinin "muhalif" kanadını dahi bastırıp kendisine eklemleyerek, "Aliyev modeli" yapmak istemekte ve böylece bu sisteme öfke duyan herkesi derin bir umutsuzluğa ve geleceksizliğe süreklemeyi de öngörmektedir. Tarihsel tecrübe her zaman şunu göstermiştir: egemenler arasındaki yarılma derinleştğinde ve birbirlerini hedef göstermeye başladıklarında bu süreçlerde her daim halk kitleleri daha büyü zararlarla çıkmışlardır. Çünkü hakim sınıflar birbirlerine de saldırabilmek için toplumdaki ilerici güçleri, Kürtleri, kadınları, LGBTQ bireyleri, devrimcileri şeytanileştirir, hedef gösterir ve

kendi gerici kitleleri yeninden kutuplaştırır ve tüm bu toplumsal dinamiklere karşı harekete geçirir. O yüzden mesele sadece İmamoğlu'nun tutuklanması değildir, rejimin gerici temelde kutuplaştırması karşısında temel demokratik hakların savunulmasıdır.

Bu gerici saldırı dalgasını ancak ve ancak sürekliliği sağlanmış, kararlı ve bilinçli halk kitleselliği ile durdurabiliriz. Şayet insanlar öfkelerini örgütlü bir direnişe çevirir ve sokakları zapt ederlerse, sadece rejimin saldırılarını durdurmakla kalmaz, aynı zamanda bu rejimin defedilmesine de neden olabilirler. Ve böylesi bir atmosfer sadece gayri meşru bu rejimin düşmesinin ötesinde, sistemin yapısı ve niteliğinin de toplumun tüm kesimleri tarafından tartışılabileceği bir siyasi potansiyelli oluşturabilir ve gerçek bir devrimci halkın ortaya çıkmasına olanak sağlayabilir. Bundan dolayı, CHP'nin işleri klasik bir burjuva partisi olarak sadece "miting" alanına sıkıştırmanın ötesine geçerek, sokağın örgütlenmesi ve hayatın felce uğraması için tüm meşru, demokratik eylemlerin aktif bir şekilde örgütlenmesi zaruridir. Şayet insanların artan öfkesi bu temelde örgütlenmediği taktirde, CHP'nin birkaç "gövde gösterisine" eklemenecek ve tekrardan sahte sandık "çözümü" ile gemlenecektir.

Sonuç olarak;

- Bu rejim ve onun iktidar aygıtları gayri meşrudur ve kesinlikle defedilmesi gerekir!
- Halk kitlelerin öfkesi burjuva muhalefeti aşan bir durumdadır. Bu kitleler içerisindeki tüm sağcı gerici unsurların artan oranda inisiyatif almalarına rağmen, temel olarak halkın öfkesi bu rejimin temsil ettiği birçok şeye yönelik olmasından ötürü belirleyici yan, bu isyan dalgasının muhtevasının ilerici olduğudur.
- CHP, AKP'den sonuza dek kurtulmak istese bile, bir hakim sınıf partisi olmasından ötürü halk eylemliliğinin

yarattığı ve kendisini aşan öfke dalgasından her şeyden çok daha fazla korkmaktadır. 0 yüzden sürekliliği olan bir halk direnişinden ziyade, “miting alanlarına” sıkıştırılmış ve rejimi çok da rahatsız etmeyecek olan bir eylemselliği benimseyecek ve halk kitlelerinin rejime dair olan öfkesini “sandıkla” gemleyecektir - şayet çok majör bir değişiklik -örneğin CHP’ye kayyum atanması gibi- olmazsa.

- Bu rejimden ve onun caniyane suçlarından kurtulmanın yegane yolu, sürekliliği sağlanmış, bilinçli ve kararlı bir şekilde sokağın zapt edilmesidir. Şayet milyonlarca insan sokaklara iner ve hayatı felç ederse, bunun karşısında hiçbir “hukuk”, ordu ve polis dayanamaz ve çözölme başlar.
- Hükümet istifa meşru sloganı ve rejim yordakçılarının aktif boykot edilmesi, bugün açısından ön plana çıkan ve rejimin gayri meşruluğunu tüm halk katmanlarına doğru yayılmasını sağlayan iki taktik politikadır. Başka bir dünya isteyen her bir insanın, bu iki taktik politikanın şu anda sahayı belirleyebilmesi için harekete geçmelidir. Tüm bunlar sadece bu rejimin gayri meşruluğu ile sınırlı kalmamalı aynı zamanda, sistemin baskıcı ve sömürücü yapısı ve niteliği ile olan bağları da açıkça gösterilmelidir. Şayet siyasi saha böyle hazırlanırsa, baskının ve sömürünün olmadığı özgür bir dünya için gerekli potansiyel güçlü bir şekilde mümkün kılınabilir.